

HVA SKAL VI MED PENSJONISTENE?

Det er da et ganske frekt spørsmål av en som er pensjonist selv! Men alle distriktsguvernører og høyere embetsmenn i Rotary er opptatt av medlemsutviklingen. De er redde for forgubbingen, sier de. De er opptatt av gjennomsnittsalderen. Og noen ganger føler vi som har begynt å motta månedlige utbetalinger fra NAV at vi egentlig ikke er så veldig velkomne i klubben. I alle fall når medlemsutviklingen kommer på banen. Vi er visst blitt for gamle, og man ser seg desperat omkring etter nye medlemmer, helst under 40. Hvordan skal vi forholde oss til det, vi som har nådd vår "best før"-dato?

La oss først se på tallenes tale. I distrikt 2290 er gjennomsnittsalderen 62 år. I Sandefjord RK er den 60. I klubben vår er vi 11 medlemmer som har passert 67 år, mens det er 6 som er under 50. Eldste medlem er 75 år gammel. Det er lenge siden en guvernør satte seg og oss et hårete mål og ville ha gjennomsnittsalderen ned med 5 år. Vår gamle venn Georg Gundersen brukte da et treminutt til å lure på hvordan det skulle skje – enten ved å kvitte seg med en del av de eldste eller ved å ta opp en gjeng med konfirmanter i klubben. Sannsynligvis måtte det bli en kombinasjon.

Rotary er en yrkesbasert organisasjon, lovene sier at "klubben skal ha som medlemmer voksne personer med god karakter og med et godt forretnings- og yrkesmessig omdømme." Det vil si at klubben forutsetter medlemmer som representerer sitt yrke i Rotary og Rotary i sitt yrke. Derfor er det viktig med yrkesaktive medlemmer. Og vi vil vel også mene at ettersom årene går og man som pensjonist får større avstand til de aktive årene, blir kunnskapen om hva som skjer innenfor egen bransje mindre og etter hvert uvesentlig. Dette kunne være en grunn til å sende pensjonistene på beite ganske snart etter oppnådd aldersgrense.

En annen grunn kunne være at pensjonistene ikke er så aktive når det gjelder prosjekter og aktiviteter innen klubben. Vi blir rett og slett daukjøtt ettersom årene går og energien minker. Men det er jo ikke så enkelt. Jeg nevnte at vårt eldste medlem er 75 år. Og han er jo fortsatt yrkesaktiv! Og flere av dem som er i egen virksomhet, er yrkesaktive langt ut over vanlig folketrygdalder. Det er neppe pensjonistene som skal ha skylda for at klubben ikke slites ut av enorm innsats når det gjelder lokale og internasjonale prosjekter. Snarere tvert imot.

Det er faktisk flere gode grunner til å beholde pensjonistene i klubben. For det første er de med på å holde møteprosenten oppe, for å se praktisk på det. Det er vel vi som har tid til å møte – når vi da ikke har det travelt med å være pensjonister på Costa del ett-eller-annet! Jeg vil hevde at pensjonistene representerer noe av ryggraden og stabiliteten i klubbene. Jeg møtte nettopp en ivrig og høyst oppegående rotarianer i Sande RK. Han var 81 år og hadde vært med siden starten i 1962! Jeg tror dessuten heller ikke det er riktig å pensjonere medlemmene innad i klubben etter at de har vært president en periode. Man trenger ikke gå og være "past" hele livet videre. Det kan være godt å roe ned et par år, men det er ikke riktig at den kompetansen og erfaringen vi sitter inne med, bare skal brukes til å sitte med kaffekoppen og synse noe om klubben og om alt var mye bedre før. Trekk oss aktivt inn i komitearbeidet – ikke bare som fyllkalk i komiteene, men som ressurspersoner! Vi er ikke utgått på dato. Ja, noen av oss kan endog nå så langt som til kommende distriktsguvernør i vår pensjonisttilværelse.

En Rotaryklubb representerer også et kameratskap. Vi har venner i klubben, vi har investert tid og krefter i et vennskap. Og et sånt vennskap går vel ikke ut på dato? For pensjonistene betyr det at når de er ute av sitt yrke og ingen kjenner dem igjen i kantina på den gamle arbeidsplassen, er det likevel et sted hvor de er velkommen og kjent, og det er på Rotarymøtet. En gammel venn, enkemann og pensjonist, sa at han kjedet seg. Det er ingen ting å finne på for en gammel mann – familien har det jo så travelt, nå har jeg bare Rotarymøtet å se fram til i uka. Og vennene kom innom og hentet ham til ukas høydepunkt. Akkurat nå er det ikke mange i vår klubb som trenger slik omtanke og slik støtte, men det hender jo at noen trenger hjelp for å komme til møtene. Og vennskap trenger vi alle. Etter hvert vil vi trenge den oppmerksomheten og oppmuntringen det er å bli sett og pratet med over en kaffekopp en gang i uka. Så jeg mener at selv når vi ikke er til nytte lenger, har pensjonistene sin plass i klubben. Ta vare på oss – vi er faktisk gull verdt!